

Zillertal 2021 – verslag

Na een voorspoedige heenreis op zaterdag, waarbij we in exact twaalf uur van Paal naar Fügen konden rijden, begonnen we op zondag aan onze wandelweek.

Zondag 29 augustus

Er wordt regen voorspeld. Regen die vanaf de middag nog aan intensiteit zou gaan winnen, vooral dan over Nord-Tirol, de regio waartoe Fügen behoort. 's Morgens open ik de gordijnen en zie ik dat het niét regent. Er zijn wolken, doch het is droog. Achteraan in het dal, op de kronen van de Zillertaler Alpen, ligt een fijn laagje Neuschnee, die nacht nog gevallen tot op een hoogte van 1 800 m. Na een heerlijk ontbijt in ons prima hotel Landhaus Zillertal stappen we al om half negen op de bus. Kris brengt ons vandaag naar Ginzling. We rijden door het Zillertal, krijgen her en der wat aanwijzingen over de kabelbanen en de wandelingen die we in de loop van de week nog zullen maken en komen zo in Mayrhofen, waar we de splitsing nemen richting Ginzling. De weg wordt smaller en het is voor Kris geen sinecure om zijn 14 meter lange superbuss door de enge bochten te sturen. Aan het Naturparkhaus Ginzling manoeuvreert hij zijn lange zeswieler achterwaarts in een parkeervak : niet evident maar met heel wat stielkennis parkeert Kris de Multio-Bus. De groepen worden opgedeeld : één deel wandelt tot helemaal achteraan in het dal, voor de andere wandelaars ligt het keerpunt bij de Steinbockhütte.

We wandelen vandaag in het Floitental, een dal van goed 10 km lang, ooit uitgesleten door een gletsjer die zich nu heeft teruggetrokken tot achteraan in het keteldal. Door dit dal stormt de Floitenbach naar beneden, richting Ziller. Tot aan de Tristenbachalm wandelen we verhard. De weg klimt fiks en we voelen dat het forse ontbijt van daarnet nog wat in de weg zit. In een paar zigzags winnen we snel hoogte. We gaan onder de dikke buis door die een vijftal stuwmuren in het Zillertal met mekaar verbindt om in het dal stroom op te wekken. Na een goed half uurtje klimmen komen we voorbij de Tristenbachalm, waar de asfaltweg overgaat in onverhard. We krijgen ook meer zicht op de omgeving. Links en rechts rijzen de rotswanden zo goed als verticaal de hoogte in. Een neerkomend riviertje stort zich te pletter op de rotsen en vormt zo een schitterende sluierwaterval. De wolken dekken de hoogste toppen dicht, maar toch krijgen we een prima beeld van de natuurlijke schoonheid van het Floitental. Koeien kijken ons met grote ogen aan als we passeren en een tiental klingelende geiten loopt een heel eind met ons mee, richting Steinbockhütte. Het is (nog maar) elf uur als we aan die hut toekomen : nog te vroeg om te eten, dus gaan we door tot het keerpunt, na net geen 9 km. De weg die we volgen blijft gestaag klimmen, zonder echt steil te worden. Rechts bruist de Floitenbach dalwaarts. Opvallend is dat de bergbeek nu niet echt breed is. We kunnen aan het brede steenbed wel zien dat dit in de lente, wanneer de dikke sneeuwlaag gaat smelten, wel even anders moet zijn. In de verte zien we het houten hutje van waaruit de sleeplift vertrekt waarmee goederen worden geleverd aan de Greizerhütte. Vanaf hier keren we op onze stappen terug. Het kader is groots en indrukwekkend. Zicht op de gletsjer krijgen we echter niet, die zit weggestoken achter een dik pak wolken.

Na een frisse terugtocht komen we weer aan de Steinbockhütte, waar we verwacht worden voor het middageten. In geen tijd krijgt iedereen een Jausenteller voor zich : een geboterde bruine boterham met daarop flink wat hespenspek, salami en kaas. Ideaal om een klein hongertje mee te stillen. Binnen in de hut is het behaaglijk warm, maar wat klein voor de ganse groep te herbergen. Buiten op het terras is er een fris windje. Jassen aan en kappen op, maar het blijft plezant. Nog plezanter wordt het als waardin Claudia een schotel schnaps ronddeelt ! Tijd om weer naar het dal af te dalen. Het duurt een tijdje eer we opgewarmd zijn en nogal wat van onze wandelaars steken hun vingers in de meegebrachte handschoenen. De thermometer wijst 10° aan, maar – en da's belangrijker – het blijft droog. Beneden aan het Naturhaus wacht ons nog een afsluitende borrel, ons aangeboden door de jarige Eddy Van Elven. Zum Wohl !

Afstand : 17 km met 650 m HV – 10 km met 350 m HV

Maandag 30 augustus

Er wordt regen voorspeld ... Veel regen. 's Morgens is het echter droog als we de gordijnen open trekken, al hangen de wolken tot diep in het dal. Grijs, in meer dan vijftig tinten. We wijken echter niet van het programma af en rijden naar de Gerlossteinbahn, waar we de eerste klanten van die dag zijn. In twee ruime gondels zoeven we naar boven. Onderweg, als we een pyloon passeren, is het alsof we met de auto té snel over een vluchtheuvel rijden. Kreetjes van vervoering, of van schrik ! Boven ritsen we de regenjas dicht en maken we ons klaar voor de start. Het is druilerig. Geen echte regen waar je doornat van wordt. Het kan altijd erger. We hebben nog wel wat zicht over zowel het Zillertal als het Gerlostal. Over een brede wandelweg stappen we richting de Alte Kotahornalm. De hut die er vorig jaar nog erg vervallen leek bij te liggen, werd helemaal opgekalefaterd en oogt weer authentiek mooi. We verdwijnen in een dicht woud en wandelen nu smal, over een donker pad. Even komen we weer in open veld, dan weer smal door het bos, verder omhoog. Uiteindelijk bereiken we de Karlalm, een klein hutje, mooi gelegen op een groene alm. Nog even stijgen we door tot aan een veldkapel. Dan beginnen we aan de daling, richting Brandberg. We kiezen voor de brede Forstweg en niet voor het smalle zigzagpad door het bos, dat er bij dit vochtige weer wellicht glibberig zou bijliggen. Na een aantal lussen breed gewandeld te hebben, duiken we smaller weer het bos in. Even technisch afdalen langs de rand van een groene alm en dan zien we het Steinerkogelhaus voor ons liggen. Nog even over nat asfalt om dan finaal over een mooi graspad af te dalen naar Brandberg. Aan de kerk worden we getrakteerd door Warke en Magrit. Voor hun gouden jubileum bieden ze ons een drupke Elixir d'Anvers of een Geels Witteke aan. En of dat smaakt bij dit frisse weer.

In Hotel Thanner mogen we plaatsnemen in een ruime eetzaal met zicht op het dal, dat echter dicht is gepropt met wolken. De Kaiserschmarrn smaken heerlijk en tegen 14.25 uur stappen we op de lijnbus die ons naar het dal brengt. Onze eigen bus was te lang en te hoog om deze weg te nemen. In Uderns stappen we af en beginnen we aan een laat namiddaglusje. Aan de brug over de Ziller splitsen we : Michel neemt een deel stappers onder zijn hoede en wandelt in de buurt van de Ziller tot Niederhart om daar door het vernieuwde centrum van Fügen tot aan ons hotel te stappen. De anderen volgen de voorzitter over een fel klimmende weg die naar de sluierwaterval loopt. Met een hoogte van 91 m is dit meteen de hoogste waterval van dit type in Tirol. We volgen het Naturlehrpfad, met mooie houtsnijwerkjes van vogels die in het Zillertal voorkomen. We steken nog een diep ingesneden Schlucht over en dalen dan af naar Niederhart. Via een ommetje door Fügen komen we aan het hotel. Voor de middag wandelden we 10,5 km, na de middag 7,5 km. Hoogteverschil vm : 250 m, nm : 300 m. Het lusje langs de Ziller was goed voor 4 km.

Dinsdag 31 augustus

Het zou vandaag een overgangsdag worden, wat het weer betreft. Een eerste blik in het dal laat daar echter maar weinig van blijken. Dichte wolken dekken alles toe. Hier en daar zou je met wat goede wil een vlekje blauw kunnen zien, maar daar houdt het dan ook mee op. Wij staan vandaag voor een heuse "berggrit" : er dient flink wat geklommen te worden én we wandelen vandaag langs de flanken van een berg, steeds tussen de 1800 en de 2000 m. We nemen om negen uur de Spieljochbahn en zeilen door de wolken naar goed 2000 m. Boven zien we tussen de wolken door toch hier en daar tot in het dal. Het is eerder fris en het miezert. Maar de sfeer zit er goed in en we gaan op pad. Boven scheiden we de groep in twee. Er is vandaag immers een volwaardig light-programma. Freddy en Michel nemen de Lighters mee terug naar beneden om daar tegen 11 uur de wandelbus te nemen richting Hochfügen. Bedoeling is om in Gasthof Schellenberg een tas soep te slurpen en dan op pad te gaan. Na een bochtige busrit van zo'n twintig minuten komen ze aan bij het gasthof. Dienstag Ruhetag. Jammer, hier trapperen we de voorzitter toch op een foutje. Dan maar zonder soep op pad. Even langs de Fahrstrasse en dan linksaf, richting dal. Freddy volgt een mooie bergweg, steekt een bergbeek

over en komt dan op de Pankrazweg. Het is wisselend bewolkt, met nu en dan zelfs een streepje zon. De Pankrazweg stuurt onze wandelaars door mooi dennenbos steeds verder naar beneden toe. De weg is breed en geeft weinig moeilijkheden. Onderweg wordt even tijd gemaakt voor de picknick. Bijna beneden zie je al van ver het witte Sankt Pankraz-kerkje. Freddy stuurt zijn discipelen er vakkundig omheen en brengt zijn Light-groep keurig op tijd weer naar het hotel.

De Bergstürmer starten hun tocht vanaf het bergstation van de Spieljochbahn. Rondom is een heus avonturenpark aangelegd voor de kindjes. Er is ook een blotevoetenpad, maar dat nodigt bij deze temperaturen niet echt uit om bewandeld te worden. Aan het kruis van de Spieljoch wordt de bredere weg een smal pad dat ons over knokige rotsen wijst. De stenen liggen er nat bij, dus voorzichtig zijn. Jammer dat we niet diep kunnen kijken ... We vorderen gestaag in de richting van de Gartalm. Voor ons duikt nog een groepje stappers op. Wat later haken we ons wagonnetje aan en slingert een veelkleurige slang zich langs de bergweg verder. Onze hoop om dit groepje te mogen passeren blijkt al snel ijdel te zijn. De Führer van deze stappers waant zich in de Himalaya en schuifelt aan nog geen twee kilometer per uur verder. Voor de ene geeft dit aanleiding tot ergernis, voor de andere is dit een godsgechenk. We kúnnen nu immers niet rapper gaan !

Aan de Gartalm komen we op een bredere weg en kunnen we dan toch voorbij. Achter de Gartalm begint de klim naar de Kellerjochhütte. “Een klim in drie etages”, geeft onze Führer aan. “Een eerste klimmetje, dan een stuk vlak. Weer een klimmetje met weer wat vlak erachter en dan nog even doorsteken tot de hut.” Die klimmetjes blijken méér dan stevige kost te zijn. De stukje vlak zijn net lang genoeg om even bij te hijgen en het finale korte doorsteekje tot de hut blijkt nog een scherpe kuitenbijter te zijn van zo’n 120 m hoogteverschil. Met een bewonderingswaardige inzet komen we met zijn allen aan de hut toe. Binnen zijn we alleen en kunnen we ons behaaglijk warmen aan de gezellige warmte van de tegelkachel. En buiten blijft de zon vechten met de wolken. Af en toe kunnen we toch even in het Inntal kijken, net genoeg om een mooie foto te nemen. Binnen wacht ons een verrassend lekker middagmaal : Ofenkartoffel mit Speck und Tomatensause. Hoe lekker is dat ! Stevige kost ook en net als ieder van ons zijn buikje rond heeft gegeten, wacht nog een tweede verrassing : de chef biedt ons een nagerechtje aan ! Kaiserschmarrn ! Twee dagen na mekaar dus kunnen we genieten van die heerlijk dikke bergpannenkoeken.

Goed opgewarmd beginnen we aan het tweede deel van onze dagtocht. We dalen behoedzaam weer af tot aan de Gartalm en volgen van daar af een schitterend bergpad tot aan het Loassattel. Alleen blijven we ook hier weer verstoken van de ongetwijfeld schitterende zichten die we hier zouden hebben bij helder weer. Net voor we afdalen naar het Loassattel stappen we door een dennenbos met daarin kolossale bomen die ongetwijfeld al een flinke ouderdom moeten hebben. Freddy V. krijgt telefoon en mag de groep blij verkondigen dat zijn derde kleinkind is geboren. Céline is een flinke baby van 53 cm en iets meer dan vier kilo. Felicitaties van de ganse groep ! Van aan het Loassattel wandelen we over de brede weg die ons naar Hochfügen brengt. Een kudde geitjes klingelt tussen het lage struikgewas. De wolken blijven ons gezelschap houden tot de finish. Het was een schitterende tocht, alleen bleken heel wat panorama’s ver-mist te zijn. Na een bochtige busrit komen we om iets over half zes aan het dalstation van de Spieljochbahn uit. ’s Avonds genieten we nog van een onwaarschijnlijk mooi optreden van de plaatselijke harmonie, in de fantastische Fügener Festhalle. Wat was dat zeg ...!

Hoogteverschil : 650 m – 16 km – groep 2 : 14 km – geen HV

Woensdag 1 september

Terwijl op het thuisfront de kindjes starten met een nieuw schooljaar – hopelijk blijven zij, en wij er bij gespaard van coronamaatregelen – mogen wij vandaag genieten van een eerste super-zon-dag ! Hier en daar nog wat onschuldige restwolkjes, maar voor de rest is de hemel blauw. Kris stuurt zijn Multio-

bus het Gerlostal in, terwijl wij luisteren naar de onvermijdelijke André Van Duin. Alles ziet er inderdaad anders uit, als de zon schijnt. Aan de Isskogelbahn mogen we plaatsnemen in de gondels die ons hoog boven het dal brengen. We genieten al van bij de eerste stappen van de machtige panorama's en kijken uit over een overweldigend mooie bergwereld. De weg die we volgen is breed en slingert zich tussen de almen door. Bij aanvang is het redelijk klimmen, maar er was ons dan ook een licht (?) golvend parcours beloofd. De koeien op de almen grazen rustig verder als we passeren, alsof zij weten dat ze hun laatste weken aan het maken zijn, hier op de grazige almen. Straks is er de Almbatieb en mogen zij weer negen maand in de stal, beneden in het dal. Nu en dan maakt de weg een bocht naar rechts en steken we een rivierdal over. Bij één van de oversteekjes merken we dat er geen brugje over het water ligt. Nu goed, het water is zeker niet diep en iedereen heeft toch hoge, waterbestendige bergschoenen aan. Iedereen !? Nee hoor ... Jeannine verkoos vandaag de lichte pantoffel aan te trekken, want we zouden toch niet echt bergpaadjes belopen. Maurice geeft aanwijzingen over de plek waar de oversteek het minste risico inhoudt op natte voeten. Jeannine volgt de orders op en ... gaat enkeldiep het water in ! Hilariteit alom ! Warke merkt op "dat het diejen andere keer toch nog veel erger was". Dat was toen Jeannine bij een fotoshoot ongewild bijna kopje onderging in de Halstatter See.

In brede lussen slingert onze Panoramaweg zich langs de bergflanken. Links van ons zien we de gelijklopende Wimmertal en Schwarzentel, met helemaal achteraan, om het decor te sluiten, de vergletsjerde bergtoppen van de Zillertaler Alpen. Nog een laatste slinger en dan klimmen we finaal naar de Kreuzwiesen Hütte. Een aantal van onze stappers nam de Rosenalmbahn om van daaruit naar de hut te stappen. Net vóór we de hut bereiken drinken we allen samen een drupke op de gezondheid van Jos en Marleen die vandaag 43 jaar getrouwd zijn. Aan de Kreuzwiesen Hütte is het behoorlijk druk op het terras. De Hüttenwird heeft voor ons echter binnen voldoende plaatsen vrijgehouden. We krijgen er een flink bord spaghetti geserveerd. Altijd lekker ! Na de maaltijd dalen we af naar het bergstation van de Rosenalmbahn. Einde van een schitterende wandeldag. We stapten 15 km met 450 m HV. Groep 2 stapte 10 km met 200 HV.

Donderdag 2 september

Wat een topdag ! 's Morgens zien we een staalblauwe hemel, zonder ook maar ergens een wolkje. We rijden vandaag naar de overkant van het Inntal om daar naar Maurach te klimmen. We nemen de Rofanbahn en kunnen allemaal samen in de grote bak die ons naar iets meer dan 1800 m brengt. Tijdens de klim kijken we uit over de schitterende bergwereld en zien we ook een stukje van de Achensee. Boven delen we de groep : een eerste groep zal een aanval wagen op de Rofanspitze, groep twee trekt naar het Arendsneest, hoog boven op een rotsblok, op goed 2000 m. Zij bereiken hun doel in iets minder dan een uurtje. Vanop de fraaie constructie van in mekaar verweven staalkabels met een rastervloer waar je doorheen kan kijken, turen zij over de bergwereld voor hen. Achteraan in het panorama ligt een snoer van sneeuwtoppen, waarvan de Großglockner de hoogste is. Na de afdaling genieten zij van het middagmaal in de Erfurter Hütte. Twee waaghalzen, Jeannine en Martine durven het aan om een arendsvlucht te maken. Ze worden in een harnas gestopt en bengelen horizontaal aan een "arend" die hen, achterste voor, omhoog trekt tot het arendsneest. Dan gaat het met een snelheid van 80 km/u naar beneden. Van een adrenalineboost gesproken !

Groep 1 is ondertussen op weg naar de Rofanspitze. Het lange lint van 24 stappers volgt wandelweg 401. Het vrij egale pad brengt ons naar een eerste stenige overgang. Het is nog vroeg en de gladde stenen zijn nog wat vochtig. Voorzichtig stappen we hogerop. Een klasje met kindjes van zo'n vijf, zes jaar kruist ons. "Hallo, hallo, hallo ...". Blijge gezichtjes als ze zo'n grote groep mogen kruisen. En ook bij ons niets dan blijge gezichten, want de panorama's zijn werkelijk fenomenaal. Na de oversteek van een "Sattel", een lagere opening tussen twee bergflanken, zien we ver voor ons, aan het eind van een lange grashelling, de stenige top van de Rofanspitze. Rechts van ons spiegelen de bergen zich in het water van een smaragdgroen meertje en kunnen we in het Zillertal kijken. We volgen het pad, gaan

onder de top door en maken dan een bocht naar links om te beginnen aan de finale klim. Om tot aan het kruis te raken, is het wel wat balanceren op de rommelige rotsen. Iedereen is blij boven geraakt te zijn. Voor sommigen is het een grensverleggende prestatie. En Dirk, die weet nu dat Sinte Pieter gelijk had : het was nog te vroeg ! We genieten van een onwaarschijnlijk indrukwekkend 360°-panorama. We zien de Inn die zich door het dal kronkelt, voor ons ligt het Zillertal en in de verte de kroon van drieduizenders die het dak van Oostenrijk vormen. Boven drinken we een borrel op de gezondheid van Raymond en Lea en eten we onze broodjes. De afdaling gebeurt voorspoedig en tegen iets over twee staan we aan de Erfurter Hütte.

Na de drinkstop maken we ons op voor nog een korte wandeling naar de Dalfaz Alm. We dalen af tot aan een prachtig ingebed meertje en volgen dan een kronkelpaadje tussen de dennen. Dan opent het landschap zich en zien we ver beneden ons de Achensee. Hoe mooi is dat ! De rondvaartboot is net afgemeerd en trekt lange V-golven achter zich aan. De sloopblaas blaast en de toet echoot over het spiegelgladde watervlak van het meer. Een bocht naar links en we komen aan de Dalfaz Hütte. Het lijkt wel een foto op de doos van een puzzel van 1000 stukjes ! De authentieke hut steekt zwartbruin af tegen het groen van de almen er omheen. Groep 2 wandelde ook tot hier en zij maken plaats voor ons op het terras. We genieten er van een fris drankje, eten nog een koekje en geven de restjes aan de bedelende alpenkouwen. Bij het bergstation van de Rofanbahn wacht Jos en een paar anderen ons op en samen zeilen we naar beneden. Lou Reed sluit in de bus deze prachtdag af met zijn "Oh it's just a perfect day". Groep 1 wandelde 16 km met 740 m HV, groep 2 stapte in totaal 8 km met 465 m HV.

Vrijdag 3 september

"Lovely Day" van Bill Witters is de oorworm op weg naar Hintertux voor wat wordt aangekondigd als de Koninginnenrit. Echter, de klm naar de Rofanspitze is met deze scalp al gaan lopen, maar toch oogt ook deze trip weer erg veelbelovend. De zon is weer van de partij en boven op de Sommerbergalm is het zelfs om half tien al best aangenaam. De groep wordt verdeeld : Michel gaat in dalende lijn naar de Bichlalm. De rest van de groep mag eerst de brede bergweg nemen naar de hoger gelegen Tuxer Hütte. Een kleine 300 m klimmen en we zijn daar. De weg stijgt fors en vooral de eerste lussen van de kim zijn steil. We hijgen regelmatig wat bij en daar waar beneden de klim naar de hut stond aangeduid met een gaantijd van een uur, haspelen wij de klim af in goed drie kwartier. Het uitzicht op de Tuxer Gletsjer vanuit de hut is indrukwekkend mooi. We drinken iets fris (of een koffietje) en beginnen dan aan de afdaling door het prachtige Weitental. In de grasvelden links van ons spieden marmotten naar de bonte bende die langs hun holletjes trekt. Het pad wordt wat avontuurlijker, terwijl het kader rondom steeds groener wordt. Wat een magnifieke omgeving is dit !

Het dal wordt enger, het pad smaller. We verliezen nu snel hoogte en komen op een technische passage waar we ons kunnen vasthouden aan staalkabels. Probleemloos zakken we tot op de hoogte van de Schleierwasserfall. Daar drinken we een borrel op de gezondheid van Céline, het kleinkind van Freddy en Vera. De prachtige waterval dondert van de berg naar beneden. Dirk trekt zijn kleren uit en wandelt behoedzaam naar beneden, naar de plek waar de waterval zich te pletter stort in een ijskoud waterbassin. Even de borst natmaken en dan, beetje bij beetje verder naar voor, onder het neerstortende watergordijn. We rillen er zelf van ! Ook onze voorzitter wil zich niet onbetuigd laten en treedt naar voren. Behoedzaam naar voren, even dichterbij, dan een forse windvlaag en mestnat ! Snelsnel weer naar boven ! We dalen verder af en komen op de brede dalweg die ons meeneemt naar de Bichlhütte. Daar krijgen we een fikse portie Tiroler Grössl met een spiegelei en een fikse lap Fleischkäse. Heerlijk gerecht en alweer een mooie hutstop.

Michel is met zijn bende ondertussen over de brede Forstweg al afgedaald tot aan de Tuxer Bach. Wij volgen even deze weg en schakelen dan over op een smallere Steig die ons in vele zigzags naar Madseit zal brengen waar ook wij de Tuxbach zullen volgen. Tja, en dan gebeurt het. Eén korte knak betekent

het einde van het wandelverhaal voor onze Führer. Onaangekondigd en zonder ook maar enige aanleiding knappen de pezen van de quadriceps af. Zes stoere mannen van de Bergrettung zijn er nodig om de voorzitter top op de dalbodem te brengen. Gips er rond en in België laten repareren. En hopen dat alles weer goed komt.

Het slot van deze tocht verliep langs de Tuxerbach. Het was nog een mooi slot van wat een erg mooie wandeldag had moeten worden. De kwetsuur van der Hauptman zorgde echter voor een sfeer in mineur. Er werd vandaag 15 km gewandeld met 300 m HV – Groep 2 stapte 12 km, met een 120 m HV.

Zaterdag 4 september

Onze laatste dag, alweer met stralende zon. De rit gaat vandaan naar Mayrhofen waar we de Ahornbahn nemen naar 1978 m hoog nemen. In de ruime bakken kunnen liefst 160 personen in één keer mee naar boven. En boven is het weerom onwaarschijnlijk mooi. Was er gisteren bij de avondbriefing doorgegeven dat er vandaag in één groep zou gewandeld worden, dan zorgde onze Nederlands-Limburgse vriend John voor een mogelijk alternatief. De voorzitter checkte de route en gaf zijn fiat. Voor de namiddag staat er nog een korte klim op het programma naar de Zimmereben Hütte. De groepen worden boven gesplitst : in twee pelotons wordt er richting Edel Hütte gestapt. Groep één wordt vandaag geleid door Dirk en John. Het pad wordt wat steiler en rotsiger en om iets over elven bereiken we de Karl von Edel Hütte. Wat een panorama ! Heerlijk !

Drie kwartier later bereiken ook Jos en Freddy met hun groep de Edelhütte. De rest van de groep houdt het bij een rustige voormiddag genieten van de vergezichten rond het bergstation van de Ahornbaan. Onderweg richting de kabelbaan eten beide groepen de meegebrachte broodjes op.

Groep één zeilt dan naar beneden en laat zich door John doorheen Mayrhofen leiden. Aan de overkant van de Ziller wijst John het paadje aan dat hen in een uurtje zou naar boven brengen tot aan de Zimmereben Hütte. Het lijkt wel of hier de laatste punten voor de bergprijs te verdienen zijn. In een heuse tijdrift gaat het bergop. Wat een fraai pad als afsluiter ! Stenig en steil omhoog, tot slot nog een heuse trap en dan de hut ! Wat-een-zicht !!! We kijken uit over het ganse Zillertal, met onder ons Mayrhofen en de omringende bergen. Schitterend gewoon. De Hüttenwirt is danig in zijn nopjes met onze komst en biedt ons een glaasje Corona-Wasser aan. Zum Wohl ! En dan volgt de apotheose ! John zocht zich een weeklang te pletter in iedere hut waar we langs kwamen en hier, in de Zimmereben Hütte vindt hij, eindelijk, een Steierische Harmonica. Met zoveel stielkennis en evenveel stielvreugde vergast hij de meegekomen Bergstürmer op enkele Tiroler deuntjes. Voorzichtig weer afdalen en tegen half vijf de bus weer op, een laatste keer op de terugweg naar ons schitterende Landhaus Zillertal.

Einde van een prachtige, onvergetelijke vakantie ! Op nu naar volgend jaar, wanneer we van 27 augustus tot 4 september zullen wandelen in het avontuurlijk mooie Stubaital. Neustift, met Alpenresidenz Viktoria **** wordt dan onze ankerplaats. Bij de verkenning enkele weken geleden, zorgden we voor heel wat nieuwe wandelmogelijkheden, zodat deze tweede passage in het Stubaital voor zij (17) die er vorig jaar al bij waren, toch weer gans anders zal worden !

Eddy Broos